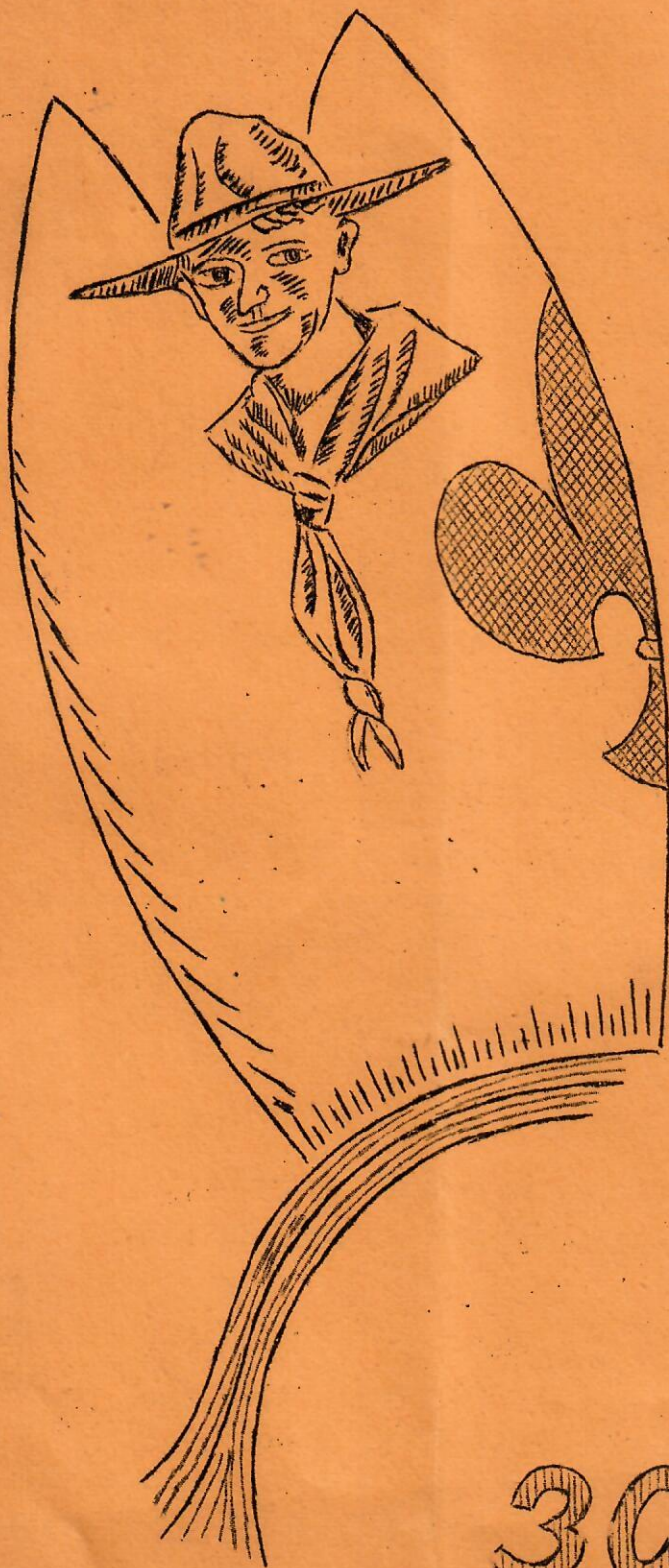

EXTRA-UITGAVE MAANDBLAD «DE TRAPPER»

1929

1959

30 JAAR

SINT NICOLAASGROEP

DER "VERKENNERS" VAN DE K+J+B

Utrecht

VAN BREEMEN EN WATERBORG - VAN BREEMEN EN WATERBORG -

VAN FABRIEK DIRECT NAAR AFNEMER

Kom eens kijken naar de

KAMPEERBENODIGDHED EN.

bij

VAN BREEMEN EN WATERBORG - VREDENBURG 64

HOEK ACHTER KLARENBURG - TELEFOON 14784 - 26695

TE KOOP EN TE HUUR

TENTEN - ZEILEN - DEKKLEDEN

LUCHTBEDDEN EN VELDBEDDEN (ook voor een of meer dagen)
Voor feestdagen een uitkomst.

LAARZEN EN NOORSE SOKKEN

STOELEN EN STOELTJES

BANKJES REEDS VANAF f. 4.-

FIETSTASSEN VANAF f.8.- Ook iets bijzonders om aan de bagage
te hangen vanaf f.6.25

NIEUWE (6PERSOONSTENTEN VAN f. 135.- VOOR f. 95.-
(4 PERSOONSTENTEN VAN f. 95.- VOOR f. 78.-
(2 à 3 PERSOONSTENTEN VAN f. 78.- VOOR f.55 à f.60.-

O O K A L L E R E P A R A T I E S.

RUGZAKKEN - RUGTASSEN met en zonder draagstél

PLUNJEZAKKEN - SLAAPZAKKEN - KAMPEERDEKENS

BUTA-GASSTELLEN

PRIMUS-STELLEN

Kleine en grote
met
branders

BENZINE - OLIË VERGASSERS

WERKSCHORTEN (f.2.5 - f.4.- - f.5.50 - f.6.50)

ZEILTJES - HOEZEN VOOR AUTO'S, MOTOREN EN MUZIEKINSTRUMENTEN

VLASSEN EN ALLES WAT VOOR CANVAS GEMAAKT KAN WORDEN

BIJLEN

HARINGEN

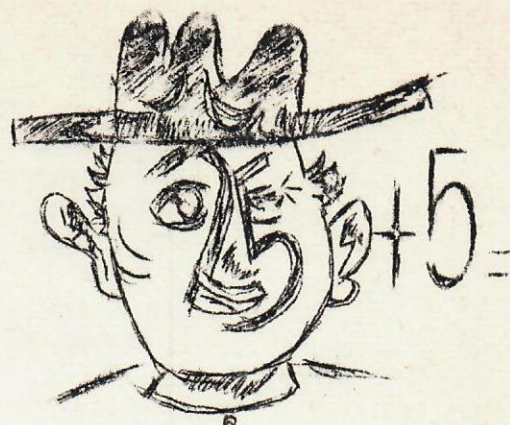
PENNEN

KETELS

HAMERS

CADEAUX - DE AARDIGSTE EN NUTTIGSTE DINGEN

VOOR DE KOMENDE FEESTDAGEN

DE EERSTE AALMOEZENIER SPREEKT.

30 JAAR !

Een feest zonder kleur, geen koper, geen zilver, geen goud, en toch feestvieren.

Feest willen vieren is een teken van blij zijn. Blijheid komt van binnen uit, hier - het kan niet anders - uit het feit, dat de Verkenners blij zijn met hun verkennerij. Dat wil hij naar buiten tonen. Dan heb ik eens ergens gelezen dat alleen goede mensen blijde mensen kunnen zijn. Dat betekent van U, dat je uit de verkennerij het goed hebt weten te halen en dat je daar blij om bent. Blijft dat doen! En geeft aan dit feest zonder officiële kleur, een echt blijde kleur!

Pastoor Koelman.

DE TRAPPER.

Feitelijk wist ik van het bestaan van een eigen blad van de verkennerij niets, totdat de Hopman bij mij kwam om er een bijdrage voor te leveren. En deze bijdrage moest zijn bij gelegenheid van het dertig jarig bestaan van de verkennerij in onze Parochie. Maar van de verkennerij weet ik uiteraard iet. meer in de Parochie, daar ik de laatste 5 jaar Aalmoezenier geweest ben van de groep. Weer een nieuwe mijlpaal in de beweging, misschien wel de oudste beweging van de St. Nicolaas-parochie.

Als ik het goed heb, dan was de groep er al, voordat er kape-laans in de parochie waren, want pastoor Koelman is de eerste Aalmoezenier geweest van de groep.

Je kunt heel gemakkelijk bestaan als er niets gebeurt. Zo kan de "Trapper" heel gemakkelijk bestaan, want op het gebied van de "Trapper" gebeurt niets anders dan bij een of ander lustrum even de ogen open doen, en dan weer in te slapen tot het volgende lustrum.... maar gelukkig kunnen wij dit van de groep niet zeggen, want deze is actief en vol leven. Wij hebben in de laatste jaren onze ups en downs gekend, maar wij kunnen zeggen, dat de St. Nicolaasgroep actief is en kerngezond. Wij mogen daarom de groep met dit zesde lustrum van harte gelukwensen en haar toewensen, dat ze nog kerngezond is, wanneer bij het volgende lustrum de "Trapper" weer de ogen mag opendoen,

om de feestvreugde te vergroten. Welpen en Verkenners blijft voortwerken aan het behoud van de beweging, in de wet staat dat je tucht en trouw belooft je hebt het ook belooft, maak je woorden waar. Nu in je spel van welp en verkenner, maar later in het grote spel van je leven.

Stafleden, je doet je werk met enthousiasme. Soms zijn er tegenslagen, maar bijt door en houdt vol in je prachtige apostolaatswerk.

Je Aalmoezenier,

Kap. A.Andringa.

MIJN BESTE VERKENNERS.

Als je mij eerlijk vraagt welke dingen ik bij de Nicolaasgroep het fijnst heb gevonden, gedurende de jaren dat ik erbij geweest ben, dan zal mijn antwoord je misschien verbazen!

Ik heb prettige herinneringen aan de verschillende zomerkampen, zoals Arcen, Vaassen, Lunteren enz. Met plezier ook denk ik terug aan de vele weekenden, troepavonden, buitenspelen en.... noem maar op.

Ieder kamp heeft een geheel ander beeld, ieder kamp was weer een geheel andere belevenis.

Maar mijn beste herinneringen betreffen iets anders. Met klinkt misschien raar, maar de beste herinneringen heb ik aan enkele moeilijke en lastige dingen.

Zo herinner ik mij bv. een regendag tijdens het zomerkamp in Arcen. Neen, regendag is een te zwakke uitdrukking, het goot namelijk. De patrouilles hadden elk een stafkaart met route-aanwijzing gekregen. Naarmate de tocht vorderde begon het steeds harder te regenen. Wij hebben geschuild in een jong bos, met de rug naar de wind, hoed in de nek, zo hebben wij de regen getrotseerd. Dan waardeer je je hoel pas ten volle. Drijfnat als wij waren, hebben wij op het punt gestaan om terug te keren en de veilige tent weer op te zoeken.

Mijn prettigste herinnering heb ik juist hieraan, omdat wij uiteindelijk toch doorgezet hebben, omdat wij de tocht volbracht hebben, omdat wij de opdracht uitgevoerd hebben. Wij hebben zelfs met kleurpotloden lopen venten om het veergeld over de Maas te kunnen betalen. Ook het saamhorigheidsgevoel, de onderlinge kameraadschap bij die gelegenheden zijn dingen, die je langer bijblijven, dan bv. de kolossale bramen die er groeiden, en de spannende gevechten om het rode vlaggetje van de favoriete patrouille.

Later ontdek je pas dat dit een van de kernpunten van het spel van Verkennen is, het doorzetten, je niet door de moeilijkheden laten afschrikken.

Zo heeft Baden Powell de verkenners meerdere "kluiven" gegeven om zijn krachten op te beproeven: de VERKENNERSWET.

Alleen hij die daar voortdurend aan werkt en doorzet, alleen hij zal de ware verkennersgeest proeven.

En dat wens ik alle verkenners van de huidige generatie toe.

M.v.D.

EEN KIJKJE IN DE RIMBOE.

Er is mij gevraagd of ik een flinke duik in mijn rimboe-herinneringen wilde nemen en bij deze doe ik dat.

Het is mogelijk, dat ik een paar dingen vergeten ben, maar ik geloof dat het meeste nog wel in mijn geheugen gegrift zal staan, want het waren tot nu toe de gezelligste jaren van mijn leven. Soms waren er moeilijkheden te overwinnen, maar de jongens hebben mij persoonlijk veel geholpen en dat zal ik nooit vergeten. Veel knullen die ik in de horde gehad heb, zijn nu al grote kerels geworden, die mij boven mijn hoofd gegroeid zijn, maar ik ken ze nog stuk voor stuk.

Ik ben in het jaar 1954 bij de St. Nicolaashorde gekomen. Het was toen nog horde I, want er bestond toen ook nog een horde II. Jammer dat die horde II op moest houden te bestaan, maar alle drie de leidsters lieten ons in de steek, dus werden de twee hordes één.

Ondergetekende werd als Akela gekozen en haar assistenten waren Baghera Querelle en Raksha Oostendorp.

De horde was te groot. Er waren bv. 8 gidsen en helpers. Dat moest veranderen en dat gebeurde dan ook. Na een paar maanden was het een gewone horde geworden. Het kamp in dat jaar kon ik zelf niet helemaal meemaken (want ik was pas van baan veranderd), dus daar moest wat opverzonnen worden. Het is dan ook op zijn pootjes terecht gekomen. Een oud-Akela heeft met haar man de leiding in handen genomen. Dat kamp is gehouden in Terschuur.

Ook zal ik het etalage-spel wat wij gespeeld hebben en waar verschillende winkeliers leuk en enthousiast aan meegespeeld hebben om letters in hun etalage's te verstoppen, niet vergeten.

De Aalmoezenier heeft in de tussentijd dat hij bij ons in de groep is zijn 12½ jaar priester-jubileum gevierd. Johan van Doorn weet vast nog wel hoe moeilijk het was om de felicitatie-woorden uit zijn schoenen te krijgen die daar in gezakt waren.

Palmpasen was ook altijd een feest op zichzelf. Al de welpen met een versierde stok. Onderweg moest er altijd wel geraapt worden haantjes, krentenbollen, sinaasappelen enz. Zo herinner ik mij nog dat wij in het Voogdijhuis in de Maliebaan zijn geweest, bij de Ouden van Dagen in het Bartholomeushuis en verschillende keren in het Militair Hospitaal.

In 1957 zijn wij op kamp geweest in Denekamp. De Verkenner en Zonnekinderen zaten in datzelfde dorp. Daar is het nogal regenachtig geweest. Toch hebben wij veel plezier gehad. Een leuke

indianendag en een kampvuur binnen omdat het zo regende. Daar was ook een beekje dat vreselijk koud was, zodat als je erin stond kramp in je tenen kreeg.

In deze jaren hebben wij ook verschillende neomisten ingehaald. De welpen vonden het altijd machtig om achter de muziek aan te lopen, maar ze vergaten altijd dat de rijen kaarsrecht moesten blijven.

O ja, bij de overgang van de welpen naar de troep hebben wij ook nog een soort begrafenis gehouden. Wij moesten zgn. huilen, maar iedereen stikte natuurlijk van het lachen.

Zo zal ik ook niet gauw vergeten de vieringen van het Groepsfeest. Dat was ook altijd een hele organisatie; broodjes smeren, afwassen enz. Dan was het Groepscomité ook altijd in touw.

Het Drie-koningenfeest vierden wij ook altijd op de horde. Alleen het kiezen van de koningen was erg moeilijk. Welpen herinneren jullie je het spel ret die kaarsjes nog? Erg moeilijk, maar ook erg leuk hé?

Dan onze paasjachten en het eieren zoeken.

Een keer had ik ze bij ons in de tuin verstopt tussen de tulpen, mijn moeder hield haar hart vast toen de welpen kwamen zoeken.

Het eieren zoeken was elk jaar weer even leuk. De ene keer waren de kippen er met de eieren vandoor, de andere keer waren het de paashazen.

Weten jullie ook nog de Negermiddag in de Hollandse Rading?

Hoe ontzettend heet het daar was en dat wij toen zolang op water moesten wachten?

Dan het zomerkamp 1958 in Voorthuizen waar wij een dag in Arabië zijn geweest. Er was daar een echte Sjeik met een van zijn vrouwen bij ons op bezoek gekomen, weten jullie dat nog?

Na dat kamp heeft Baghera Querelle afscheid genomen. Persoonlijk heb ik dat niet zo leuk gevonden, want wij hebben reuze goed samen kunnen werken. In de herfst zijn wij vaak paddestoelen gaan zoeken. Dat was ook altijd weer een feest, vooral als er dan van die keurige herfststukjes gemaakt werden.

Ook vergeet ik de voetbalmatch niet licht tegen de Mgr. v.d.

Wetering, jammer dat wij toen de beker niet hebben gewonnen.

En dan het trefballen tegen de horde van Akela Post en Akela van Schaik van de Andre de Thaye-horde. Ook zal ik niet vergeten dat wij zelf de nesthoeken zouden schilderen. Er kwamen overalls aan te pas en de verf kwam overal vandaan. Het ging geweldig, ik kwam er met groene haren vandaan.

De welpen kennen ook vast nog wel de mandarijn Ping Pingeling

die op bezoek is geweest op het kamp te Vught, weten jullie

nog van al die Chinezen? Laat ik ook nog even een kleine gedacht

wijden aan het Ouwehands-Dierenpark waar wij met de hele horde

naar toe zijn geweest. De uitkijktoren en de speeltuin met die

heerlijke glijbaan. De bruine beren met dat riekende luchtje.

En dan de regen toen wij naar huis gingen. En dan ons laatste kamp

in Oerle. Daar zaten wij in een blokhut van de Verkenner uit

Zeelst. Ook een kamp om nooit te vergeten.

Zo staan al deze dingen diep in mijn geheugen gebrand, veel dingen die mij mijn hele leven bij zullen blijven.

Ik dank van hieruit dan ook alle leiders, leidsters, verkenners en welpen, die mij in deze 5 jaren terzijde hebben gestaan om het werk in de horde te volbrengen. Welpen knoop de wet in je oren, vergeet hem nooit, want de zin van "Een welp is moedig en houdt vol", zal je ook nog vaak in je leven herhalen.

Akela W.Sterkenburg.

WONGE WOLVEN.

Eigenlijk behoef ik jullie niets meer te vertellen. Je hebt er de laatste tijd al zoveel van gehoord en op de horde-avonden heb je er zelf al voor gewerkt ook: Zondag 13 December a.s. vieren wij feest omdat onze Nicolaas-groep DERTIG JAAR bestaat. Dit nummer van de Trapper staat vol geschreven over dit feest. Steek je wolvenneus er maar eens in en snuffel het goed na. Wij zijn blij met dit feest, wij zijn er trots op. Ik hoop, dat de Nicolaasgroep ook blij met jullie is en trots op onze horde kan zijn.

Jullie doen je best om goede welpen te zijn. Houdt dit zo vol en zorgt dat je bij het volgende lustrum, dus bij het 35-jarig bestaan, als stoere verkenners bij de troep staat, nog steeds trots op het feit dat je hoort bij "DE NICOLAAS".

Akela I.v. Dillen.

EENS VERKENNER - ALTIJD VERKENNER.

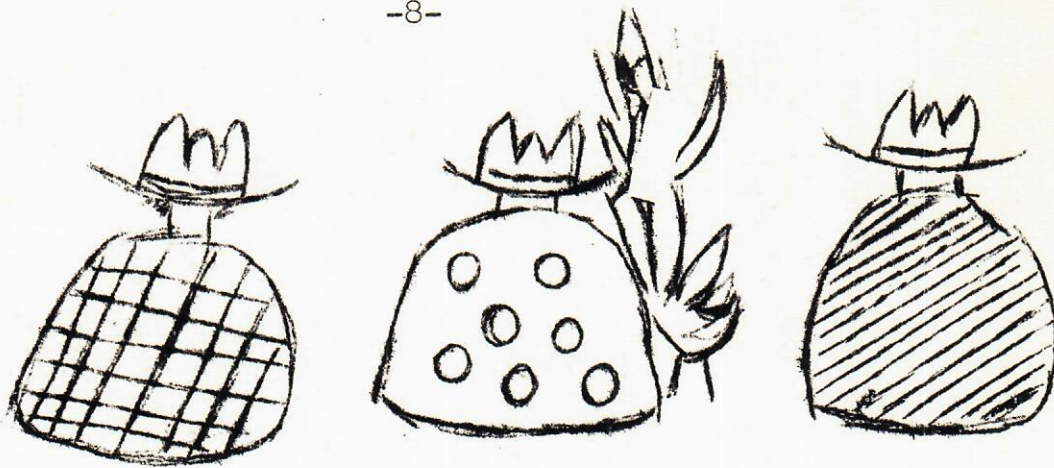
Het verkennen is niet enkel een systeem en een methode van opvoeding, maar vooral van broederschap, waar "oudere broeders" de "jongere broeders" helpen in al hun belangen. Opvoeding bestaat in het overdragen van een cultureelpatrimonium aan volgende geslachten: opvoeding is een kwestie van beïnvloeding in brede zin. Dit proces voltrekt zich het best door de band van een broederschap. Deze broederband wordt gesmeed niet door eenheid van belangen of eenheid van ontwikkeling maar op de eerste plaats door eenheid van idealen. Het is de belofte, als vrijwillige oriëntatie van de wil tot één ideaal, die ons tot broeders maakt. De bezieling van het verkennerleven beïnvloedt met het groeien van de leeftijd krachtiger en krachtiger. Samengevat: men "gaat" niet enkel naar de Verkenners, men "is" Verkenner. Het verkennen is een levensstaat. Het is de verkennersgeest, die het kenmerk en het gevolg is van die broederband. "Weest Paraat" vertolkt de levensstijl van krachtsinspanning, van waakzaamheid. Buiten dit algemeen devies en de deviezen voor Voortrekkers "Ik Dien" en de welpen "Doe je best" is er nog een spreuk "Eens Verkenner altijd Verkenner". Strikt genomen verbindt de belofte slechts zolang men lid is van de vereniging. Inderdaad het verkennen is geen noodzakelijke maatschappij zoals de Kerk, doch een vrije facultatieve vereniging. Ieder blijft dus vrij andere middelen te gaan gebruiken. "Eens verkenner altijd Verkenner" kan dus niet betekenen dat iemand altijd verkenner zou moeten blijven.

In de spelregels van de Verkenners staat echter:

167 A " Het doel van de Broederschap van Oud Verkenners is:

- 1e. de geest van de verkennersbelofte en-
wet levendig te houden onder haar leden.
- 2e. die geest uit te dragen in de gemeensch-
pen, waarin dezen leven en werken.
- 3e. actieve hulp te geven aan de Verkenners-
beweging in het algemeen en aan de groei-
waartoe zij behoren, in het bijzonder.

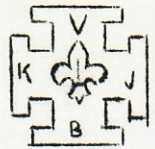
Namens de Oud-Verkenners van de St. Nicolaasgroep zal er een cadeau aangeboden worden bij het 30-jarig bestaan. Laten wij "Oud-Verkenners" met artikel 167 A sub 3 van de spelregels voor ogen trachten actieve hulp te geven door te zorgen dat dit cadeau (een harte-wens van de groep n.l. enige shelters) er komt. Stort daarom Uw bijdrage hieraan op giro-rekening nummer 623897 ten name van A.W.Jagers onder vermelding "cadeau St. Nicolaasgroep". Probeer als "Oud-Verkenner" te storten één gulden voor ieder jaar dat ge Verkenner waard, dat is U toch wel waard ?

KAMPVUUR.

Wie de charme van kampvuren heeft ondergaan, weet, dat al die eigen ontmoetingen van zovele avonden niet gemakkelijk zijn samen te vatten. Ieder kampvuur heeft zijn eigen achtergrond, andere bindende factoren. De dag met zijn ervaringen kristalliseert zich 's avonds in de stilte rondom het vuur. De samen beleefde avonturen, de hechtere vriendschap, de echo van een herkenning van elkaar in een gesprek, de loutering door het natuur leven, de verrukking om het genoten schoon, de rust van een dag vol geluk, dat alles werkt mee om het kampvuur tot iets van diepere betekenis te maken voor het gemoedsleven. Er juicht iets in je, je leeft intens, het leven wordt mild. Alles rond het vuur krijgt een ander gelaat. Het woord van je kameraad, het lied, het spel, de grap, de ernst, de bezinning, de uitgelatenheid, het gebed. De vlammen toveren een eigen wereld, lichter, edeler, waarachtig, je voelt je opgenomen in, één met deze gemeenschap.

Jij en je vrienden, wij allemaal, haken onze ogen vast aan het vuur dat zijn grilligspel speelt in de avond. Er is muziek en jagende beweging in de vlammen. De stokken en takkebossen zakken in elkaar, het vuur schiet ééns zo fel op, vonken spetteren rondom. Vonken zweven de duisternis in, hoog en ver. En voor ons zien wij hoe mysterieus een boom, een huis, een kerk, wordt verlicht door de flakkering der vlammen; even komen de contouren op, wijken weer, de tonen der schaduwen wisselen, verijlen, omdat de vlammen krimpen. Onze aandacht valt weer terug op het vuur. Het bindt en boeit ons, onze samenhang, onze verbondenheid, onze eenheid groeit door. Daar leeft iets als op die avonden dat wij als kleine kinderen op mochten blijven, 's winters en rondom de kachel zaten en steeds weer nieuwe liedjes zongen. Wat waren wij dan goed en lief voor elkaar, wat was het dan moeilijk de ban te breken van die schemerige kamer in gloed. Wij beseften dan zo diep, dat wij broertjes waren, dat wij bijelkaar hoorden, dat dit kostelijke momenten waren, die zelden weerom zouden komen.

30 JAAR

VERKENNERSLEVEN

WAARVAN DE GESCHIEDENIS DER EERSTE 20 JAAR
werd geschreven door ere- hopman Böhm.

Als ik mij aan het schrijven zet om m'n herinneringen aan de 30-jaren SINT NICOLAASGROEP weer op te halen, dan moet ik wel de clementie van de lezers inroepen.

Het zullen slechts herinneringen zijn die mij zo te binnen schieten. Ik zal proberen de chronologische volgorde niet uit het oog te verliezen, maar stel voorop dat men geen volledige opsomming van alle gebeurtenissen moet verwachten. Ik raadpleeg alleen mijn geheugen. Als dit mij in de steek laat, dan weet U meteen de oorzaak als er iets niet vermeld is.

30 Jaar geleden was onze Katholieke Verkennersbeweging nóch kerkelijk, noch koninklijk goedgekeurd. Wel waren reeds enkele jaren meerdere mensen aan het experimenteren met katholieke padvindergroepen. Ik wil hierop niet verder doorborden, al lijkt dit heel verleidelijk. Het heeft echter met onze geschiedenis weinig te maken.

In 1928 en 1929 werden in meerdere parochies van onze stad katholieke troepen opgericht. Zo ook in de St. Nicolaas-parochie. Nu moet ik gaan putten uit overleveringen, want ik had daar part noch deel aan. Een onderwijzer van de St. Nicolaas-jongensschool, met name de Heer Bruna, werd door de toen pas kort benoemde pastoor van de St. Nicolaas, pastoor Koelman, bereid gevonden om zijn licht eens te gaan opsteken over die nieuwe beweging van katholieke jongers.

Het was toen najaar 1929. Hij volgde daarom een cursus, een inleidingscursus voor verkennersleiders. Een troeplokaal was al gevonden in de toenmalige fröbelschool, alias noodkerk, vergaderzaal, parochiehuis. De troep kon er dus nog gemakkelijk bij. Op 6 December 1929 werd de troep officieel gestart door aalmoezenier Koelman en hopman Bruna. De eerste gekozen halsdoek was diagonaal wit-zwart, maar deze werd al direct gewijzigd in een andere kleur, nl. bruin met een zwarte rand.

Toen ik enkele maanden later kwam - op 5 Maart 1930 - wist ik nog heel weinig van de beweging; ik had alleen maar een inleidingscursus gevolgd, bestond de troep uit 2 patrouilles, de Raven en de Koekoeken en de inventaris uit een vlaggepaal en een kistje met gereedschappen. Aan de wand hingen nog enkele platen van padvindere en welpen.

Ik heb horen vertellen dat de plaat van Mowgli door de zusters achterstevoren werd gehangen als er fröbelschool was, omdat dit

mensenjong alleen maar een broek aan had.

Even voordat de troep begon ruimte van Beek, de koster, met assistentie van 1 of 2 dochters een paar lokalen leeg, al naar het uitkwam, door stoeltjes en tafeltjes op elkaar te stapelen en de troep kon dan beginnen.

12 Maart 1930 werd ik geïnstalleerd. Veertien dagen later vertrok Hopman Bruna naar den Haag en ik bleef als de nieuwbakken hopman met vaandrig Verkroost achter.

Op 27 Maart werd de eerste Verkenner door mij geïnstalleerd. In April 1930 werd onze beweging kerkelijk en koninklijk goedgekeurd. De aalmoezenier woonde in de Geraniumstraat, want van de kerk, de pastorie enz. was nog niets te bekennen. U begrijpt dat er nogal wat moeilijkheden te overwinnen waren.

Ik herinner mij nog wel, die met het toenmalige hoofd van de Jongensschool - niet de Heer Jongerius - die niet direct daverend enthousiast was over de verkennerbeweging.

De St. Nicolaasklomp, een toen tamelijk regelmatig verschijnend blad, onder redactie van de Heer Lambermont en bestemd voor de St. Nicolaas-parochie, getuigt nog van de onstuimige artikelen-schrijverij van de nieuwe hopman. Kijkt U het blad er maar eens opna.

Wij hadden toen ook een Groepscomité. Het eerste werk was geld te verzamelen en een eigen HK. te vinden. Vaandrig Verkroost verdween in Mei of Juni 1930 om met pater Hildebrand van de Monica-parochie een nieuwe troep op te richten als onderdeel van de KJMV. St. Ludgerus.

De troep kwam en heette St. Ludgerustroep, werd later herdoopt in William Doyle-groep en verdween enkele jaren later, toen pater Hildebrand naar elders vertrok.

In onze troep kwam toen vaandrig van Lunteren. Het groeps-comité zat inmiddels geen vliegen te vangen. In 1931 kregen wij de beschikking over enkele lokalen van de boerderij van Chartreuse. Klein en primitief, maar een eigen HK. Een plasje moesten wij buiten tegen de muur doen. Dat hebben wij trouwens al de jaren dat wij daar gehuisvest waren en dat was tot 1938 op dezelfde wijze moeten doen. Grote boodschappen deden wij thuis.

Maar ik dwaal af. Ik geloof dat het nog 1930 was toen de eerste steen werd gelegd van de kerk. Het plaatje dat bij die gelegenheid gemaakt werd hangt nog in het HK.

Nog steeds heb ik geen letter vermeld over onze horde. Gelijk na de oprichting van de troep verscheen op 6 December 1929 ook een horde. Mejuffrouw R. Hetzler, een onderwijzeres van de jongensschool was de eerste Akela en werd bijgestaan door haar zuster Amata als Baghera. Voor zover ik mij kan herinneren liep de horde goed en verhuisde met ons mee naar de boerderij. De verstandhouding tussen leidsters en leiders was goed en is dat altijd gebleven tot op de huidige dag. Het groepscomité was aan het eind van zijn krachten gekomen en het werd hoog tijd dat er nieuw leven in werd geblazen.

Wij hadden een eigen HK. en daar was alles mee gezegd. De parochie was onderhand haar zelfstandig bestaan begonnen, de kerk was geconsacreerd door Mgr. Jansen, waarbij de troep orde en rust

handhaafde, de pastorie werd bevolkt door de pastoor en twee kapelaans.

De pastoor droeg zijn Aalmoezenierstaak over aan kapelaan Arëns, die hiermede onze tweede Aalmoezenier werd. Met hem werd overleg gepleegd over een nieuw groepscomité. Alleen de Heer v.d. Neut was nog overgebleven van het eerste uur. Enkele heren werden bereid gevonden en uitgenodigd een oprichtings-vergadering in ons HK. bij te wonen. Deze werd een waar succes. Het was gelukkig slecht weer en het regende binnen net zo hard als buiten. Dit maakte de heren enthousiast en wel zo, dat wij heel veel aan hem te danken kregen. Zij vonden nl. dat er iets aan gedaan moest worden en aldus geschiedde.

Uit dankbaarheid wil ik hier enkele namen vastleggen en wel die van de dames van der Neut, Bruijstens, Cruijnen en Maarschalkerweerd en de heren Bruijstens, van Essen, Cruijnen en van Maarschalkerweerd. Later kwam daar nog bij de Heer en Mevrouw van Toor, Al deze mensen zijn voor mij persoonlijk en daardoor ook voor de gehele groep een buitengewone steun geweest. Wat zij allemaal hebben weten te bereiken grenst aan het ongeloofelijke. Met deze namen te noemen wil ik in geen enkel opzicht te kort doen aan andere mensen, die later lid werden van het comité en ook hun buitengewone verdiensten hebben gehad.

Het resultaat was, dat in October 1932 een geheel gerestaureerd en lekvrij HK. met een keurige betimmering kon worden geopend. Inmiddels waren vaandrig Sandkuijl en Ran de gelederen komen versterken, resp. in 1931 en 1932. In 1932 hadden wij ook ons eerste zomerkamp, gehouden op het terrein van het Missiehuis St. Jan te Soesterberg, met 3 patrouilles en met kap. Ariëns als Aalmoezenier, ik als hopman, Sandkuijl en Ran als vaandrig en H. Crone als fourier. De herinnering aan dit kamp is mij nog heel levendig gebleven. De Aalmoezenier was in een boom geklommen en bij het nederdalen scheurde hij de zolder van zijn pantalon. Hij werd over de knie gelegd en het euvel werd met naald en draad verholpen. Broederlijk sliep de gehele staf in een tent.

Van dit kamp uit hebben wij ook een dag een bezoek gebracht aan het nationale kamp in Wassenaar. Wij hebben daar voor de eerste maal Baden Powell gezien, terwijl ook Mgr. Aengenent toevallig die dag aanwezig was. Wij zijn onderhand klaar gekomen met het jaar 1932.

Ik geloof dat, toen de dames Hetzler als welpenleidsters waren vertrokken en opgevolgd werden door de akela's Swüste en Heykamp. Ik weet dat ik niet volledig ben, maar andere mensen willen mij niet te binnen schieten. Vaandrig Ran was intussen gepromoveerd tot oubos van onze eerste stam. Begin 1933 ongeveer kwamen onze mannelijke welpenleiders. Akela Marcel Koeken en heghera Joop Heitbrink. Hiermede kwam wel een stoere sfeer onze horde binnen en ik weet zeker dat de welpen van toen nog de prettigste herinneringen aan deze beide leiders bewaard zullen hebben.

Vaandrig van Lunteren had intussen de troep verlaten. Zijn plaats werd ingenomen door Vaandrig Hegge. Wij kregen nu ons tweede zomerkamp. Het sanatorium Berg en Bosch was pas in gebruik genomen. Een vriend van mij, Dr. Gerlach - toen ook onze groepsdokter - was daar geneesheer en mede door zijn bemiddeling hebben wij met toe-

stemming van Dr. Bronkhorst daar ons zomerkamp gehouden. Eveneens goed geslaagd. Kapelaan Ariëns was toen al te onrustig om mee te gaan, want in het najaar van 1933 werd hij bouwpastoor van de St. Salvator-parochie. Kapelaan Sinnige ging mee en is sedertdien een trouw vriend van onze groep gebleven. Eén herinnering uit velen is me ook hiervan heel levendig bijgebleven. Van een klein verkenner-tje hadden ze z'n pyama gebruikt om af te drogen, natuurlijk stom. Maar ja, een hopman kan niet overal tegelijk zijn. Dit verkenner-tje had daarvan veel verdriet. Nu is hij al enkele jaren hopman van een troep in onze stad. Een ander verkennertje was erg vuil. Wij hebben hem met heibezems schoongeboend. Dit kamp had zo'n indruk gemaakt op de zuster - zuster Candida - die aan het hoofd stond van het jongenspaviljoen, dat ze ons uitnodigde eens een keer bij haar jongens een kampvuur te komen houden. Het gevolg was dat wij ongeveer 2 jaar lang bijna elke Zaterdag-avond met enkele verkenners naar Berg en Bosch togen en de jongens-patienten enigszins het spel van verkennen lieten spelen. Dit was onze B.L.-troep. Door het overlijden van zuster Candida in 1935 kwam hieraan een einde. Het werd voor ons toen ook wel moeilijk om te blijven volhouden. Aan deze zuster bewaren wij nog altijd een prettige herinnering.

Een ander belangrijk gevolg was, dat Dr. Bronkhorst ons zeer welgezind was, wij hebben zelfs een keer zijn verjaardag met de patienten meegevierd, dat wij toestemming kregen om ten alle tijden. Let wel: ten allen tijde, op het terrein van Berg en Bosch te komen. Dat wij daar een zeer dankbaar gebruik van hebben gemaakt spreekt vanzelf. Het is alleen heel erg jammer, dat hieraan na de oorlog een einde is gekomen. Maar Dr. Bronkhorst en de Heer Housen blijven wij nog altijd dankbaar voor hun medewerking aan de ST. NICOLAASGROEP verleend van 1933 tot 1941.

In 1934 verdween vaandrig Sandkuijl, de stam was reeds eerder opgeheven. Het was ook wel heel moeilijkom in deze beginjaren een stam op te bouwen. Ervaring was er niet. Oubaas Ran werd weer vaandrig. Begin 1934 trad een besluit in werking, dat alle mannelijke welpenleiders moesten vertrekken. Wij kregen toen Akela Bouwens en Raksha Lunter. In ditzelfde jaar kwamen wij in contact met pater Bernardus van de Achelse Kluis. Het gevolg was, dat wij daar gingen kamperen (derde kamp in 1934) en het ging weer goed. Inmiddels was kap. Lommers onze Aalmoezenier geworden. De eerste tijd zat hij er nog niet zo goed in. Hij had nl. het idee, toen hij voor het eerst op de troep kwam, dat hij dat zaakje wel eens even zou torpederen. Het is echter wel anders gelopen. Ik schreef hierboven al dat het kamp een succes was. De H.Mis hadden wij in de kluis en het water haalden wij in de Ploeg. In dit kamp heeft de hopman met een geladen revolver in zijn tent geslapen omdat de douane ons verteld had, van smokkelaars gehoord te hebben, dat ze eens zouden komen kijken of er niets te gappen was. De revolver is de hele week geladen gebleven, er werd geen schot gelost. Kapelaan Lommers zijn stemming en sympathie voor onze troep was al stukken beter; na de zwempartijen kamde hij de har. Ondertussen - in het voorjaar 1934 - waren vaandrig Ran en ik nog even naar Rome geweest tijdens de Paasdagen met een Belgische verkenners-bedeavaart.

Gedurende deze reis viel er in Kandersteg in Zwitserland een kei naar beneden en precies op het scheenbeen van de vaandrig. Hij is daar maandenlang mooi mee geweest. De troep was uitgegroeid tot 4 patrouilles, hetgeen ik al veel eerder had moeten vermelden. Het groepscomité zat inmiddels niet stil. De accommodatie van het HK. ging er steeds op vooruit. De petroleumlampen deden het best en doen ons nog wel eens terugverlangen naar de romantische sfeer die zij schiepen.

En het groepsleven rolde voort. Er werd voor de tweede maal een stam opgericht, nu onder leiding van oubaas Vierbergen. In 1935 gingen wij voor de 4e maal kamperen en nu in Nunhem bij Roermond, aan de oevers van de Leu bij een watermolen. Een pracht omgeving in een pracht kamp. Voor het eerst hadden wij een kapeltent, betaald door het groepscomité en gemaakt door de heer van Essen. Dus hadden wij voor het eerst de H.Mis in het kamp en meteen de Aalmoezenier een beetje honkvast, want die had daar geen kennissen in de buurt en sliep in het kamp. Het was nog steeds kapelaan Lommers. Daar is een aardig partijtje gezwommen in de Leu. En het ene kleine verkennertje duwde het andere kleine verkennertje in het water. Tenminste dat dacht hij. Maar de hopman zwom onder water en kreeg het vrachtje op zijn rug. Hij leeft nog. In hetzelfde kamp verdwaalde een klein verkennertje. Met natte vaatdoeken en een ligstoel van mensen uit de buurt kwam hij weer bij zijn positieven.

De lust bekruipt mij soms om namen te noemen, maar ik zal het toch maar niet doen. Ik zou liever alle verkenneren willen memoreren, waarmee wij al die 30 jaar lief en leed hebben gedeeld, maar U begrijpt, dat zou onmogelijk zijn. Dan zou dit verhaal op een telefoongids gaan lijken. Ik vertrouw dat de verkenneren, die ik zo nu en dan memoreer, wel zullen weten dat ik hen bedoel. In dit kamp hadden wij ook, zoals gewoonlijk, een ouders bezoeking. Daar werd ons door een vakman, een machinist le klas van de N.S. geleerd hoe wij het meest efficiënt moesten stoken. Er waren ook heel hele dikke moeders op bezoek. Zij moesten eerst over een door ons gepioneerd bruggetje en dat hield. Toen ze weggingen gebeurde dat in een taxi. Jonge, jonge wat hadden wij een medelijden met dat wagentje. Ze namen meteen een verkenner mee naar huis, die aan een breuk bleek te lijden.

Ondertussen was in den Haag het plan gerijpt om met onze Katholieke verkenneren omstreeks Pasen 1936 een bedevaart naar Rome te maken. Dit was niet aan dovemansoren gezegd. Wij begonnen te organiseren. Hele families zetten zich aan het werk om de pecunia bij elkaar te krijgen. Een voetbalwedstrijd, opgeluisterd met oliebollen van Moe Cruijners vond tweemaal plaats tussen de verkenneren en hun vaders. Wat hebben ze daar een plezier gehad!. Er is met handen tand gevochten voor de overwinning. De Aalmoezenier (nog steeds Lommerse) trad op als scheidsrechter. Eenieder die hem gekend heeft, kan begrijpen hoe dit ging. Uit deze wedstrijd werd ook de Romepot geboren, waarin de mensen wekelijks hun verdiende kaartcenten konden stoppen. Het uiteindelijk resultaat was, dat wij met ons elfen naar Rome zijn geweest. Als U nu weet, dat de reis f.80.- per kop kostte, dan zult U begrijpen, dat er heel wat gepresteerd is om het geld bij elkaar te krijgen en dat er

toen vele mensen daadwerkelijk gesteund hebben uit liefde voor de beweging en de jongens. Het was grandioos. Even wil ik hier nog het volgende inlassen. Toen ik in 1930 de leiding van de troep overnam, hadden wij een vlaggepaal en een kistje gereedschappen. In 1936 en ook in de volgende jaren was ons kampmateriaal compleet voor 5 patrouilles, bestaande uit 5 patrouille-kisten, 5 patrouille-tenten, 5 keuken-afdaken, 5 eettafel-afdaken, 1 kapeltent en 5 shelters. Bijna alles van deze inventaris was gemaakt en bekostigd door de achtereenvolgende groeps-comité's. De tentenmakers waren de heren v. Essen en van Toor en dat wij in 1949 nog in deze tenten geslapen hebben en nog onder de zeilen gekookt en gegeten hebben, is wel een bewijs van de deugdelijkheid van het materiaal en de vakmanschap van de beide zo even genoemde heren. Het is wel een stille wens, dat nu zo langzamerhand een vernieuwing van het materiaal binnen niet al te lange tijd mogelijk wordt, want slagregens slaan wel eens door de tenten en zeilen heen.

Nu weer terug in de lijn van onze geschiedenis. Na de Romereis volgde het zomerkamp (1936) het vijfde in Hoelen, weer in de buurt van Roermond. Het wordt misschien vervelend, maar ook dit kamp was weer af. De kamppetten dateren van dit kamp.

Later werden ze gedragen door troep 2. (Dit was na de oorlog Red.) In dit kamp werden hanen gegeten en een verdraaid goede uitkijktoren gebouwd. De aalmoezenier (Lommerse) hield van deze toren af en toe een preek. De Achilles-pezen moesten het hier ontgelden. Dat heb je ervan als je Aalmoezenier een boerenzoon is met stevige knuisten. Er was een verkennertje dat een rol closetpapier van zijn moeder had meegekregen. Het goede mens dacht, dat wij het met krantenpapier of hei deden en vond het velletje van haar zoon daar toch te zacht voor. Het gehoon is in vele maanden niet van de lucht geweest. 's Avonds werden er knapen ontvoerd en met forse hand in het struikgewas gegodid. Na het Italiaans-Marialied, een erfenis van de Romereis, werd op verzoek van de Aalmoezenier het Lourdes-lied gezongen. Het was fijn.

In dit kamp vierden wij ook Maria ten Hemelopneming. Na de gezongen H. Mis - fourier Crone zong de wisselende gezangen en de troep de vaste - was de Aalmoezenier er voor 100% is. Toen heeft hij zich tegenover mij geuit: het was juist de dag van zijn 14-jarig priesterfeest, waaruit ik begreep dat hij nu juist het laatste knoepje had gekregen dat er nog ontbrak.

Ik weet niet of PASTOOR Lommerse dit verslag zal lezen, maar als hij het leest, zal hij het zich zeker herinneren. Na dit mooie - ik zou haast zeggen - mooie kamp, kwam het Jamborie-jaar in zicht. De vaandrags Heggen en Sandkuijl waren reeds geruime tijd verdwenen, de een naar den Bosch en de andere naar de huwelijksboot. De staf van de troep bestond van 1934 af uit vaandrig Ran en mij. Dit was weer even een zijsprong.

Het plan rijpte een openbare uitvoering te geven in het Pastoor Schilte-huis. Het is er van gekomen. Het was onze eerste en tevens tot op dit moment de enige uitvoering. "Glimlach en fluit" was de titel. De heer Ottenheijn, een sportleraar, had de jongens geëscort voor tumbling en met honderd en een andere onderdelen was deze

uitvoering een buitengewoon succesvolle. Vraag maar na aan de medespelenden en toeschouwers. Vaste voet in de St. Ludgerus-parochie kregen wij er niet mee. Dat was ook niet de bedoeling geweest.

Alleen hebben wij al de jaren van ons bestaan tot en met 1945 aanmeldingen gekregen uit die parochie, die graag verkenner wilden worden en het ook werden en het zijn lang niet de slechtste verkenners geworden. Na de uitvoering restte ons nog enkele maanden en in Juli 1937 vertrokken wij met 5 patrouilles van 7 man naar de Jamboree. Ook commissaris Nijssen ging mee als lid van onze staf. De Aalmoezenier ging mee, ook hij had dezelfde kwaal als zijn voorganger. Hij werd onrustiger en in October 1937 werd hij benoemd tot bouwpastoor te Soest. Een misdienaar uit mijn jongensjaren, Hein Wentholt, die wij in Rome weer hadden ontmoet, ging graag mee als Aalmoezenier.

Als hij zo in zijn overhemd rondliep had hij meer weg van een senior-verkenner, dan van een Aalmoezenier, maar hij verstond zijn "val" en de sympathie kwam van beide kanten.

De Jamboree was fijn om meegemaakt te worden. Wij hebben o.a. ook nog een interland-voetbalwedstrijd tegen een troep uit Liverpool gespeeld. Wie er gewonnen heeft ben ik vergeten. Ons tamboer-korps van 4 man heeft menig roffeltje weggegeven. Even voor de "Jam" was ik assistent adjunctenaatcommissaris voor verkenners geworden, tegenwoordig kortweg A.D.C.V. (zoek maar uit). Na de Jamboree zaten wij met 35 verkenners en een tiental nieuwe aanmeldingen o.a. ook van welpen die naar de troep over moesten. De tweede stam was reeds geruime tijd ter ziele. Er werd toen besloten er twee troepen van te maken, nl. een seniorentroep en een juniorentroep. Ik had dat voortaan 2 troepen. een seniorentroep van 14 en een juniorentroep van 35 man. En nog maar steeds alleen met vaandrig Ran. Op aanraden van de Mariaplaats (tegenwoordig zouden wij zeggen Jansveld), werden de senioren voortrekkersgasten en ik oubaas van de derde stam. Het gevolg was dat ik nu 3 functies te vervullen had en van mogelijke trouwplannen helemaal geen sprake meer kon zijn.

Aalmoezenier Lommerse was inmiddels zijn taak als bouwpastoor gaan opvatten en kapelaan Röling werd zijn opvolger, onze vierde Aalmoezenier. De kennismaking was al gauw achter de rug en de goocheltoer van het verdwenen dubbeltje en de geheimzinnige, hangende rijksdaalder aan de revers van het jasje van de Aalmoezenier deden hun intrede. Ook de roemruchtige historie van het "schaapje" werd aangevangen. Ondanks herhaalde pogingen is alleen de titel van de historie bekend geworden. Ook de samenwerking met deze Aalmoezenier is gedurende een lange periode van jaren van buitengewoon prettig aard geweest.

Maar komaan, de draad weer opgevat.

Wij zaten dus met een horde, een troep en weer een stam, die nu bestond, toen wij in 1941 werden opgeheven. Maar zover zijn wij nog niet. Akela Bouwens was naar Eindhoven gegaan, ik meen in 1938. Akela Vendrik had haar intrede gedaan met Baghera Kocken, toen e.maagd van 17 lentes en zuster van de vroegere Akela Marcel Kocke. In 1938 werd Denekamp de plaats waar de troep haar zomerkamp

(het 7e) hield, aan de oevers van de Dinkel. Het wordt eentonig mijn verhaal, ook dit kamp was goed, het eerste kamp van Aalmoezenier Rölling.

Wij maakten een touwbrug over de Dinkel, wij hadden een zieke met een geheimzinnig maag-aandoening, er werd havermost geplant en er kwam een commissaris op bezoek. Dit laatste zal ik even nader toelichten. De Aalmoezenier had van mij enige verkennerstukken gekregen en de fourier - Beusekom genaamd - werd in een toog gehuld. De Aalmoezenier vermomd als commissaris en de fourier vermomd als Aalmoezenier werden door mij het kamp rondgeleid. Omdat ik maar één hoed had en deze op het hoofd van de zgn. commissaris geplaatst was, liep ik blootshoofds rond. Laat nu geen van de knapen het in de gaten hebben, terwijl alle patrouillehoeken werden geïnspecteerd. De ontknoping volgde toen de commissaris enkele woorden tot de troep zou spreken, die voor het bidden van het roerhoedje verzameld was. Hij had zich lang goed gehouden, maar de eerste zinnen welke hij uitbracht, barstte hij in lachen uit. Waarmede deze belevenis een einde nam. Terzelfdertijd was ook de stam aan de Dinkel neergestreken. Na een nachtelijke prestatierit. Urenlang is daar 's avonds geboomd en ernstig en vruchtbaar gepraat.

Na dit kamp (najaar 1938), was de boerderij door de St. Salvatorparochie van de gemeente Utrecht gehuurd, zodat wij moesten vertrekken. Leuk was anders. Pastoor Koelman verleende ons weer gastvrijheid in zijn fröbelschool, zij het nu een andere dan waaruit wij zeven jaar tevoren waren vertrokken.

Er zou een nieuw HK. gebouwd worden en in afwachting daarvan betrokken wij de zolder naast de kookschool. In deze periode hadden wij ook connecties aangeknoopt met Duitse vluchtelingen en een jongen daarvan werd verkenner. In 1939 is hij naar Brazilië vertrokken en wij hebben sindsdien niets meer van hem gehoord.

Het was op 17 December 1938 dat op deze zolder een ernstig ongeluk plaats vond en gelukkig het enige ongeluk dat in al die jaren heeft plaats gehad. Bij een spel kwam vaandrig Ran te vallen en hij brak zijn been. Drie maanden heeft hij in het ziekenhuis gelegen. Op dezelfde avond brandde het Centraal Station af. Deze twee feiten heb ik altijd in deze combinatie onthouden. Tijdens het verblijf op deze zolder werd over mijn toekomst beslist. Dit heeft wel niet met de troep-geschiedenis te maken, maar is toch wel aardig om te vertellen. Er kwam tijdens een troepbijeenkomst een dame om de hopman te spreken. Het bleek toen dat de dame een zoontje had, dat ze graag verkenner zag worden. Ze woonde in de Ludgerusparochie. Was daar een troep geweest, dan had dit verhaal niet gestaan. Leest U maar. Als ik toen geweten had, dat deze dame later mijn schoonmoeder zou worden. Dat zat zo. Het bewuste jongentje, dat Guusje heette, had o.a. een zusje dat Ine genoemd werd. Insiders weten, dat dit meisje sinds 1945 mijn vrouw is en dat Guusje onderhand Guus is geworden. Na deze zijsprong weer terug naar de zolder.

Ons verblijf op de zolder had zijn eigenaardige bekoring. Het lastige was, dat de sleutel, die bij de koster gehaald moest worden, wel eens zoek was. Om dit te voorkomen hebben wij tenslotte een balkje eraan bevestigd. Met het gevolg, dat de sleutel met aanhang

door twee man gedragen moest worden. Ook de zusters hadden wel eens klachten over vuile voeten en zo. Hoe kan het ook anders. De stam heeft op de zolder een beste tijd gehad. Instructeur Oppenheim, dezelfde van "Glimlach en fluit" heeft ons ingewijd in de bokskunst, terwijl er daarnaast ook veel aan andere lichamelijke training werd gedaan. In deze periode werden ook onze eerste voortrekkers geïnstalleerd. Ik herinner mij nog het buitengewoon prettige ontbijt in de Ahornstraat na een dergelijke installatie. Er werd ook een keer een tentoonstelling gehouden, die veel succes had. Vanuit het dakvenster konden wij de groei van ons nieuwe HK. van dag tot dag volgen en een zucht van verlichting werd geslaakt toen in de zomer van 1939 het dak erop werd gelegd.

Omdat met de bouw van het HK. met vele van onze wensen werd rekening gehouden, die tevens in rekening werden gebracht, kon het groepscomité in zijn zak tasten. Honderden uren arbeid en honderden guldens kostte het voordat in October 1939 het HK. plechtig in gebruik kon worden genomen.

Voorzover het was gingen wij eerst nog kamperen in Arcen en waarom zou ik het maar niet meteen herhalen: ook dit kamp deed voor zijn voorgangers niet onder. De strijd op de Zwarte Berg was wel een van de luidruchtigste belevenissen van het kamp. De tijdens de strijd verloren Wood-badge van de hopman werd na ijverig speuren teruggevonden. Onnodig te vermelden dat ook vaandrig Ran dit kamp meeleidde. Een begin van heidebrand in de buurt van ons kamp werd met schoppen en takken in de kiem gesmoord. De Aalmoezenier deed af en toe geheimzinnig met een plat flesje zoals vissers wel eens gebruiken en waarschijnlijk verklaarbaar, omdat het water, dat uit de pomp op het terrein kwam, niet lekker van smaak was. Onze latere vaandrig Sturkenboom heeft eens aan dit flesje mogen ruiken.

Na het kamp kwam dus de hierboven vermelde opbouw van het HK; gasleiding werd aangelegd en elektrische leiding, een stamhut werd gebouwd, de muren werden betimmerd met rondhouten wadding, de vloer werd geolied en meubilair gepioneerd. Zoals ik al eerder vermeldde: honderden arbeidsuren van het groepscomité, naderhand uitgebreid met de heren van Berkel en Jagers, en van de jongens plus honderden guldens hadden het resultaat dat op 6 October 1939 tot opening van een pracht HK. kon worden overgegaan.

Het was feest in de verkennerfamilie, suikeren heren (recept van de familie Bruijstens) werden geserveerd. Gebakken op een houtvuur, buiten op de speelplaats. Vermeldenswaard is nog, dat enkele moeders vanaf deze datum tot aan de opheffing het daadwerkelijk schoonhouden van het HK. op zich hebben genomen., namelijk de dames Bruijstens, van Meer, Balkenweerd, Snel en van Oijen. Hulde!

En nu vielen wij van het ene feest in het andere. Op 6 December 1939 vierden wij het 10-jarig bestaan. Vaandrig van Gendt deed zijn intrede, tot dusver was het VT. van Gendt geweest en deze is later met Baghera Kocken gaan strijken. Ook Akela Vendrik was heengegaan en opgevolgd door Akela Heins. Raksha Lunter had al enige jaren haar hart verpand aan een Jonge-Wacht-leider uit de St. Nicolaas-parochie en was met deze in Voorburg gaan wonen.

Het is onvermijdelijk, ik spring een beetje van de hak op de tak. U moet het mij maar niet kwalijk nemen. In het laatste van 1939

verscheen het eerste nummer van de TRAPPER, geredigeerd door Frans Bruijstens, toen nog PL. van de Eekhoorns. In Maart 1940 vierde ik mijn 10-jarig feest als hopman. Ik ben toen aardig in de bloemen gezet. De boekenkast, die ik toen ontving, is nu nog een sieraad in mijn huiskamer en de tinnen vaas welke dienst doet als bergplaats voor touwtjes, spijkers enz. heeft altijd de volle belangstelling van mijn zoon. Het was een geweldig mooi feest, waar ik nog steeds met grote dankbaarheid aan terugdenk. Er werden toen o.a. sigaren gepresenteerd met bandjes, waar mijn portret opstond. Een zo'n sigaar had ik in een speciaal daarvoor gemaakt kastje dat bij mij thuis hing. De sigaar is 5 jaar later opgerookt tijdens de hongerwinter.

In Mei 1940 werden wij in de oorlog betrokken. In de Meidagen heeft ook onze troep meegedaan aan de zgn. padvindershulpdiensten. Velen werden beloond met het insigne: Nationale Dienst. Onze buiten-activiteiten werden lieverlede steeds sterker aan banden gelegd. Wij deden wat wij konden. Wij gingen naar Mereveld om atletiek te doen, wij huurden een gymnastiek-zaal in de Ondiep-school, omdat deze ons in de Ludgerus-parochie geweigerd werd. De Heer Ottenheijm, reeds enkele malen vermeld, werd weer onze man. In Augustus 1940 werd ons 9e kamp gehouden en in verband met de omstandigheden niet ver van huis, nl. in 't Goy bij Houten. In het begin werd er in een boerenschuur geslapen met het oog op luchtalarm. Na het ouderbezoek werd geen bezwaar gemaakt om de tenten te betrekken, die onder de bomen van de kersenbongerd waren neergezet. Het kamp was weer goed. Pater Helgen was onze Aalmoezenier, omdat Aalmoezenier Röling verhinderd was. Er werd gezwommen in het Amsterdam-Rijnkanaal. Op een goede dag hebben wij gepoogd onze kleren over te zwemmen. Er moet nog een bril, een broek en daarnaast een schoen in de modder van de bodem liggen. Ook is mij bijgebleven dat de Sperwers buitengewoon goed konden rusten, dat de vaandrigh letterlijk zoete broodjes bakte en de vuurmakers van de Zwaluwen spoorloos verdwenen.

Onbewust van het feit, wat ons volgend jaar te wachten stond, ging de troep weer full speed. Het leek alsof het feit, dat wij onder druk en belemmering van buiten stonden, dit juist de tegenovergestelde uitwerking had. De Klasse-insignes, kroon-insignes, geel-groene koorden werden kwistig uitgereikt. Het was precies zo'n periode als wij in 1937 beleefd hadden, toen iedereen zijn best deed zo goed mogelijk voor de dag te komen op de Jamboree. Wij vierden het 11-jarig bestaan. Wij vierden Kerstmis, wij hadden vlak voor de Vasten in 1941 nog een uitvoering gegeven voor de ouders, waarbij nog wafels gebakken werden en toen viel de klap! De Verkennerbeweging werd verboden.

Door het gehele land werden de troep-eigendommen in beslag genomen. Toen de rechercheurs kwamen was de hele boel echter ondergedoken. Er viel niets te gappen. Alleen spaarbankboekje van het groepscomité viel in des vijands handen. De rechercheur die beslag kwam leggen had tevoren gewaarschuwd dat hij kwam en gaf ons hiermede de gelegenheid alles in veiligheid te brengen. De man is na de oorlog begiftigd met het dankbaarheids-insigne van de verkennerij. Het HK. werd verzegeld en het zou April 1948 worden, voordat ik er weer voor het eerst een stapje in zou zetten. Het werd nu wel

heel moeilijk; de gymnastiek ging door, de patrouille-bijeenkomst, de groepsmissen en de maandelijkse avondwake in de kerk gingen door, natuurlijk niet in uniform.

De hopman werd mijnheer genoemd, om het gevaar van ontdekking tot een minimum te beperken. Ook de vaandrig was mijnheer. Allerlei wedstrijden werden georganiseerd, o.a. zwem-schaak- en damwedstrijden en zo bleef de band bestaan.

De hopman, vermomd als mijnheer, fietste Zaterdags en Zondags van de ene patrouille-bijeenkomst naar de andere, die afwisselend dan bij die en dan bij die thuis gehouden werden. De Avondvierdaagse werd gelopen en aan andere afstandsmarsen werden deelgenomen, ook door vaders. 's Zomers gingen wij roeien en in 1942 schaften vaandrig Ran en ik een zeilboot aan, waarmee nog menig tochtje met de verkenner werd gemaakt. In 1941 werd niet gekampeerd. In 1942 was Loon op Zand de uitverkoren plaats, waar ons 10e kamp gehouden werd, zij het zeer beperkt en was het een bivak inplaats van een kamp.

De hopman ging alleen met 10 jongens. Toen in 1942 het verbod afkwam om nog avondwaken te houden, viel de nacht over de ST. NICOLAASGROEP. Na de landing in Normandië in 1944 werd tussen N.P.V. en K.V. contact opgenomen om na de bevrijding direct weer te kunnen optreden. Ik had het genoeg onze beweging daarbij te vertegenwoordigen.

In September 1944 had een tweede bijeenkomst plaats. De zaak was georganiseerd. Op 23 April 1945 hielden wij een St. Joris-bijeenkomst bij een van de jongens thuis, waar wij onze verkenner be-loften hernieuwden. Wij hadden het volgehouden om alle jaren een St. Jorisbloem bij verkenner te bezorgen. Op Vrijdag 4 Mei 1945 kwam 's avonds om 9 uur het bericht van de Duitse capitulatie. En op Zaterdag 5 Mei meldde de ST. NICOLAASTROEP zich bij de hulpdiensten, die toen in werking traden.

Ons HK. was in gebruik als fröbelschool en kwam niet tot onze beschikking. Wij wilden echter beginnen. Frans Bruijstens was uit Duitsland terug gekomen en de familie Edelkoord stelde haar huis in de Ludgerusstraat tot onze beschikking om troepbijeenkomsten te houden. In de St. Nicolaasparochie was voorlopig nog geen plaats voor ons. Zo begon in Juli 1945 de herrijzenis van de troep.

Het duurde tot December 1945 toen wij - na herhaald aandringen - de voormalige kookschool tot onze beschikking kregen. Wij hebben daar gezeten tot April 1948, toen pas kregen wij ons oude HK. terug, maar hoe! Dit volgt nog wel in de loop van dit verhaal.

Een horde kon in Juli 1945 onder deze omstandigheden niet beginnen.

Akela Heins was getrouwd en Baghera stond op het punt van trouwen met oud-vaandrig van Gendt. De troep begon met mij als hopman en een stuk of wat aspirant-vaandrighs, waarvan al gauw enkele afvielen. Na onzer verhuizing naar het Boerhaaveplein onderging de zaak een aanmerkelijke uitbreiding. Een tweede troep ging in zee met hopman Bruijstens en vaandrig Claas, een derde onder hopman van Meersbergen en vaandrig van Dillen. Deze laatste troep heeft maar enkele weken bestaan en werd toen gecombineerd met troep 2, omdat hopman van Meersbergen zich terugtrok.

Het was wel prettig dat de gehele staf bestond uit oud-verkenner die ik vroeger allemaal op de troep had gezien.

Vaandrig Sturkenboom, ook al zo'n oud-gediende, kwam helpen bij troep 1. Vaandrig Ran is na de herrijzing niet meer teruggekomen en heeft zich teruggetrokken in de echtelijke stulp na een trouwe dienst van 13 jaar.

Twee horden begonnen te leven onder leiding van de Akela's Deggans en Vernooy en de assistenten de gezusters Verhoef en Baghera van Hussen. De zaak marcheerde naar wens. Om met historische termen te spreken zijn wij nu bij de nieuwste geschiedenis van de troep aangeland. Wij waren gehuisvest in de kookschool en bleven daar tot Mei 1948, derhalve van December 1945 tot Mei 1948. Dit was en is steeds een grote rem op het groepsleven gebleven. Op dit sfeerloze hok werkten twee troepen, twee hordes en later nog een stam. Patrouille-en nesthoeken waren onbekend. In 1946 had troep 1 het gewonnen om als enige katholieke troep in den lande, de gast te mogen zijn van de South Staffordshire Scouts Council in Engeland. Wij zijn daar 3 weken te gast geweest, alleen de reiskosten (f.60.- per man) waren voor eigen rekening. Wat dat voor voeten in aarde had, voordat wij op reis konden gaan, is met geen pen te beschrijven.

Het Nationale Hoofdkwartier, dat ons door middel van het lot had aangewezen als afgevaardigde van de katholieke verkenner naar Engeland te gaan, heeft het alleen bij dit aanwijzen gelaten. Elke vorm van medewerking en zelfs het minste spoor van medeleven heeft ten enenmale ontbroken. Vaandrig Sturkenboom en ik stonden en staan nog voor een raadsel hoe wij het klaar hebben gespeeld met zijn 31 en naar Engeland te komen. Wij zijn blij dat wij dit hebben mogen beleven en wij hebben een paar mooie weken gehad. Daar stond tegenover dat er heel veel moeilijkheden waren, waarvan ik er enige voor het nageslacht wil optekenen. Met de na-oorlogse troep hadden wij nog nooit een zomerkamp gehouden. De jongens waren over 't algemeen de bandeloosheid, door de oorlog veroorzaakt, niet geheel te boven. Het was geen normaal zomerkamp, omdat wij ons hadden te richten naar het grote geheel van de kleine Jamboree.

Patrouillewerk, patrouillekampen en patrouillekoken was niet mogelijk. Over het algemeen was het weer heel slecht. De voedselvoorziening was in het begin ten enenmale onvoldoende. Later werd het beter. Er werd een moord gedaan voor een sigaret. Wij hadden een onbekende Aalmoezenier, Pater Terpstra, die de troep en de jongens niet kende. Kapelaan Röling had er nl. van afgezien de grote reis naar Engeland te aanvaarden. Het was dan ook wel te begrijpen dat de jongens, die al deze oorzaken niet konden overzien, niet geheel voldaan waren. Doordat er bovendien enkele minder fraai exemplaren bij waren, is er na de thuiskomst door een kleine groep van deze elementen een laster-compagne ontketend, waaraan door enkele onverstandige ouders geloof werd gehecht. Het is hier niet de plaats er verder op in te gaan. Maar het was mijn eerste ervaring op dit gebied. De betrokken verkenner hebben zich nadien niet meer durven vertonen en ik wacht nog steeds - bij wijze van spreken - op hun excuus en dat van hun onverstandige ouders. Dit was dan ons laatste kamp.

Troep 2 bestond nog te kort om in 1946 al een zomerkamp te houden. Wel werd door hen een ouder-bijeenkomst gegeven, die een openbaring voor de toeschouwers was.

Na de Engeland-reis bleek het nodig een stam in het leven te roepen (de vierde). Het duurde tot St.Joris 1947 voordat begonnen kon worden. Onde oud-vaandrig (en oud-voortrekker) van Gendt verklaarde zich bereid als leider van een nieuwe stam op te treden en aldus geschiedde. In 1947 kampeerde groep 2 op de Monnikenberg bij Hilversum en had daarbij enkele dagen te kampen met een bakkerstaking. Hopman Bruijstens en vaandrig Claas leidden dit kamp. De Aalmoezenier ging niet mee. Het nodige kampmateriaal hadden zij verdiend met een fancy-fair, die enkele honderden guldens opbracht. Troep 1 kampeerde (voor de 12e maal) en nu in Arnhem (voor de 2e maal). Vaandrig Sturkenboom en ik hadden het genoeg dit kamp te leiden. Twee Engelse verkenneren waren als tegenprestatie voor de ons geboden gastvrijheid in Engeland, onze gasten. De Aalmoezenier was niet van de partij. Gelukkig konden wij de H.Mis bijwonen bij een Amsterdamse troep, welke in onze buurt kampeerde.

De weergoden waren enkele dagen niet met ons. Er werd hard gewerkt en een enkele enthousiasteling raakte zelfs overwerkt. Het kamp was goed.

Onderhand werd er van Akela verwisseld. Akela Deggens trouwde, Akela Verhoef kwam, maar wanneer dat allemaal precies was, weet ik niet meer. Eind 1947 werden wij verblijd met onze tegenwoordige Aalmoezenier. Kapelaan röling werd bouwpastoor in Gaanderen. Het is eigenaardig maar het schijnt dat het Aalmoezenierschap van onze groep door de Aartsbisschop wordt beschouwd als een goede opleiding tot bouwpastoor, waar ik mij zeer mee gevleid voel.

In April 1948 kwam de blijde mare dat de politie de fröbelschool geheel ontruimde en dat de kindertjes ons HK. verlieten en voortaan weer op hun eigen terrein gingen fröbelen.

Wat zag dat Hoofdkwartier er uit.! De tranen sprongen mij in de ogen, toen ik na 7 jaar de ruïne aanschouwde. Al ons kostelijk materiaal dat zoveel geld gekost had was verdwenen, gestolen, verbrand, ik weet het niet. Gasleiding weg, lichtleiding weg, leidersvertrek was kolenhok, stamhut gesloopt, wandbekleding en betimmering spoorloos enz. enz. Maar ook deze Augiusstal werd uitgemest en al heeft het lang geduurd en wederom veel zweet en geld gekost, wij zitten weer in de vooroorlogse omgeving. Alleen de electricien heeft ons al meer dan 100 gulden gekost. Tot overmaat van ramp kregen wij in September 1948 nog een brand te verwerken, doordat straatjongens een vuurtje hadden gestookt. Het zomerkamp van troep 1 en 2 werd gehouden in Vaassen, een week na elkaar. Troep 2 had te kampen met nachtelijk onweder, gevolgd door een vlucht naar de boerderij. Troep 1 verloor door windhoze gedeeltelijk het dak boven haar hoofd en nam ook voor een nacht haar intrek in de boerderij. Desalniettemin is er fijn gekampeerd. Aalmoezenier Platenkamp zijn plaats in onze rijen werd geconsolideerd. Troep 1 at kip en er werd een ridderorde uitgedeeld. Dit was haar 13e kamp. Oubaas van Gendt had zich een assistent aangemeten, genaamd baas van Essen; ook weer een oud-verkenner en oud-voortrekker van onze groep. Helaas moest de ou-baas ons eind 1948 verlaten en bleef de stam als halve wees achter. Een opvolger werd na enige maanden gevonden in - alweer een oud- verkenner - oubaas Denters, die behalve de scepter over de stam, deze ook zwaait over

over een vrouw en 4 kinders. Wat nu de moeilijkste is, staat niet aan mij te beoordelen.

Na het zomerkamp 1948 vonden er belangrijke wijzigingen plaats. Hopman Bruijstens bedankte als hopman en werd vaandrig in troep 1. Wij vonden deze oplossing: troep 1 hopman Böhm en vaandrig Bruijstens, troep 2 hopman Böhm en de vaandrigen Sturkenboom en Claas. Helaas slechts enkele maanden. In Januari 1949 vertrok vaandrig Sturkenboom met dank voor de bewezen diensten, enkele maanden later gevolgd door vaandrig Claas, eveneens met dezelfde dank. Combinatie van beide troepen was onvermijdelijk. Ook de beide hordes ondergingen eenzelfde lot. Akela van Osch, die in de plaats van Akela Vernooij was gekomen vertrok. Akela Verhoef vertrok. Een tweede Akela Verhoef verscheen met een overgebleven assistente Baghera van Hussen, die in September 1949 vertrok.

Het 14e kamp werd gehouden op de Goudsberg te Lunteren. Een geweldig goed geslaagd kamp, waarbij de Aalmoezenier van de partij was. Het feit, dat het kamptotem in tweeën gespleten moest worden zegt genoeg over de strijd die daar gestreden is.

Vermeld moet nog worden dat er wederom een groepscomité is gevormd, dat zijn sporen met het restaureren heeft verdiend, en daarmee in de voetsporen is getreden van het vooroorlogse comité.

Ook de "DE TRAPPER" verschijnt weer enkele jaren onder de energieke leiding van redactie en administratie. Ik weet verder dat ik heel erg onvolledig ben geweest. Er zouden echter nog boekdelen vol te schrijven zijn. Niets is gezegd over de honderden buitendagen, tochten, weekends, hikes. Niets over de parochiële Kerstvieringen waarbij wij altijd een werkzaam aandeel leverden; niets over de tientallen malen dat wij voor afzetting zorgdroegen bij parochiële feesten; niets over honderden andere belevenissen.

Ik hoop alleen dat de lezers van deze kniek, de verkenneren, de oud-leden, de ouders, één ding duidelijk zal zijn en dat is het antwoord op de vraag, waarom deden al die grote mensen dat, waarom verspilden zoveel mensen hun tijd aan dat jongensgedoe en daar is maar één antwoord op: VERKENNEN IS ZIELZORG.

Moge God hen allen zegenen die in deze 30 jaar aan verkennen in onze parochie hebben gedaan en moge hij zijn zegen blijven geven aan ons allen en aan allen die nog zullen komen.

Hopman Böhm.

In 1950 hield hopman Böhm zijn laatste kamp op de Goudsberg te Lunteren. Hierbij waren Roy Woolgrave uit Stoke on Trent en zijn vriend, een APL, de gasten van de troep. Er werd ook een voetbalmatch gespeeld met een Engelse troep die daar in de buurt kampeerde. Het eveneens gezamenlijke kampvuur was af. In 1951 werd te Overasselt gekampeerd onder leiding van hopman J. Dhont, bij de ruïne van St. Walrick. Bij een nachtspel ging er eens iemand een poosje "kassie wijlen", ook was er een tafelvuur dat iedere dag scheef zakte, ondanks herhaaldelijke restauratie.

In 1952 werd bij de paters Benedictijnen te Essenburgh gekampeerd en uitstekend gepionierd. Er werd weer een geweldige uitkijktoren gebouwd. De kampdoopt in het IJsselmeer zal velen nog heugen. Barneveld werd in 1953 bezocht. Dit kamp waren er maar 10 jongeren. Het was wel een gezellig kamp, doch het technisch peil was zeer laag.

Na dit kamp verliet hopman Dhont de troep. Hopman Dellevoet nam de leiding over van 9 man, waarvan 4 geïnstalleerd. Hoogtepunten waren de Kerstviering, een Carnaval, waaraan de pastoor en Aalmoezenier meewerkten, de vele weekends en het zomerkamp. Op de ouderdag was het nog eventjes droog ook. De uitkijktoren werd ook hier weer opgebonden en het lied van zeep en soda doet nog steeds daaraan denken.

Hiermede zijn de herinneringen van 25 jaar verkenner-leven geschreven. Voor het volgend jubileum beginnen wij met een onbeschreven bladzijde.

Hopman Dellevoet.

Na het vertrek van hopman Dellevoet in 1954 heeft H.v.Elst de troep voortgezet. In 1955 werd toen een kamp gehouden in Terschuur. Eind 1955 werd de troep overgenomen door Vaandrig Laufer en Anton Blom, onder hun leiding werd in 1956 gekampeerd in Denenkamp, wat overigens nogal vochtig was. Na het zomerkamp 1956 kwam ondergetekende. Anton Blom vertrok toen naar de Voortrekkers en is inmiddels naar het Klooster. Vaandrig Laufer heeft mij, ondanks zijn trouwplannen, nog ongeveer een half jaar ingewerkt. De troep bestond toen ongeveer uit 10 verkenner. Dat het een heel moeilijk jaar was kunnen de oudere verkenner zich nog wel herinneren. In Februari 1957 kwam vaandrig Abelman assisteren. Het zomerkamp van 1957 dat in Mook werd gehouden was ver boven al de verwachtingen. Het was werkelijk een goed en gezellig kamp. Bepaalde dingen blijven je altijd bij van zo'n kamp. Zo herinner ik mij de kabelbaan van ongeveer 30 Mtr. boven een kleine zandafgraving (arme uniformen). Zo vergeet ik ook niet dat er naast de boerderij waar wij water haalden een vacatiehuisje stond. Over dat huisje en de bewoners wil ik niet verder uitweiden, maar Jos v. Dillen weet het ook nog wel! Laat ik ook vooral de oude Gids en de uitkijktoren in Berg en Dal niet vergeten. De man vertelde achterelkaar door steeds hetzelfde verhaal. Zelfs een jaar later, toen wij de toren weer bezochten, was het verhaal nog precies hetzelfde, want toen was een aantal inwoners van een bepaald plaatsje nog niet veranderd nl. 504.

Na het zomerkamp breidde de troep zich uit, maar vooral na de geslaagde ouderavond in December.

In Maart 1958 behaalde de Herten-patrouille, onder leiding van Huub Humblet de 3e plaats in de districts-wedstrijden. Dat gaf werkelijk moed voor de toekomst!

In deze zelfde periode kwam het groeps-comité, dat haast ter ziele was weer in volle actie. De troep telde toen 28 verkenner en daarom moest het materiaal nodig herzien worden.

Zo gingen wij dan in 1958 opnieuw naar Mook, een fantastisch kamp maar helaas aan de vochtige kant. Van dit kamp herinner ik mij de ouderdag. De ouders kwamen toen voor heteerst met een bus en zouden allemaal warm blijven eten. De regen was op deze dag niet van de lucht. Dank zij de hulp van kruidenier en boswachter was het toch mogelijk dat door te laten gaan. De ouders zullen ook van de zandafgraving in Mook nog niet vergeten zijn. Al met al was het een ontzettende leuke oudermiddag.

Na dit kamp ging alles rustig zijn gang.

In September werd toen het eerste Vader-weekend gehouden, dat was zo enthousiast, dat er gelijk maar voor het volgende jaar werd afgesproken. Vooral eten gaat op een dergelijk weekend bijzonder goed, slapen helaas minder.

In December werd weer het jaarfeest gevierd. Evenals in 1957 bracht St. Nicolaas weer een bezoek aan de troep en werd de dag, nadat men zich goed rond gegeten had aan de erwtensoep, besloten met de jaarlijkse ouderavond. Op deze ouderavond werd het dankbaarheids-insigne uitgereikt aan de Heer Bruinsma, een lid van het groepscomité, die tevens afscheid nam.

Een maand later nam vaandrig Abelaman afscheid wegens dienstplicht, met hem ging een gezellige harde werker heen. Ook dit jaar breidde de troep zich uit en moest zelfs voor het jaarfeest nog tot 6 patrouilles worden overgegaan. Hier hebben wij weer veel te danken aan ons groeps-comité dat onmiddellijk zorgde voor patrouillehoeken en materiaal wat er nieuw bij moest komen voor het zomer-kamp. Zo kwam alles prima in orde.

Wij gingen het afgelopen jaar met 32 verkenneren op kamp. Hier was het werkelijk hoe meer zielen hoe meer vreugd. Van dat laatste kamp vergeet ik vooral de aankomst niet, de zware wagen groef zich steeds dieper in het zand. Met dennentakken, touwladders, kampschoppen, duwende handen werd na twee uur zwoegen de wagen weer op vaste grond gezet. Het kampterrein was mooi en uitgestrekt. Een helder beekje stroomde midden over het terrein, terwijl de rivier de Dommel de aangewezen plaats was om te zwemmen (ongeveer 200 Mtr. van het terrein). Het kampterrein bood vele mogelijkheden zelfs om pannen en alles wat bij de inspectie minder gewenst was, te verstoppert. Maar verkenneren, al lijkt het een goochel idee, de staf kan ook tot 4 tellen, en als je maar een pan ziet, gaan ze maar verder kijken. En dan de brug en torens, dat was knap werk. Wij wisten wel dat wij nu die dag iets gedaan hadden, maar zo'n stuk pionierswerk in 8 uur tijd, was een ware prestatie. Helaas bracht de ouderdag een domper. Na de enthousiaste voetbalmatch werd een van de vaders ernstig ziek en moest zelfs op het terrein nog bediend worden, gelukkig is hij weer hersteld. Wij hopen dat God hem nog een lang, gelukkig leven in goede gezondheid zal geven. In België zijn wij ook geweest, maar schijnt het altijd te regenen, wel denk ik vaak terug aan de sigaren voor vader en oom.

Na het kamp werd het vader weekend weer gehouden. Eten en slapen was evenals in het voorgaande jaar, alleen geloof ik dat er nog meer gelachen is.

In September begonnen wij een tweede troep. Dat dit bereikt is, heb ik mede te danken aan de hedendaagse staf en het Groeps-comité. Verkenneren wij hebben 2 troepen, maar laten wij nooit te hard juichen.

Laten wij zorgen door werk en enthousiasme 2 troepen te houden, waarin een werkelijk Verkenneren-ideaal leeft.

Dan kunnen wij gerust zeggen: "OP NAAR 35 JAAR".

Hopman J. Ruijs.

BROEDERS EN ZUSTERS VERKENNERS.

Als wij ons 30-jarig bestaan gaan vieren is het onvermijdelijk te denken aan hen die de eerste stappen gezet hebben op het toenmalige HK.

Dank daarom aan hen die de moeilijke taak van oprichten op zich hebben genomen. Zij hebben een groep opgericht die in deze 30-jaar het hoofd kon bieden tegen alle ups en downs die men altijd en overal tegenkomt.

Wij behoeven slechts te denken aan de jaren zonder HK. en de zware oorlogsjaren.

Dan denk ik ook aan de oud aalmoezeniers, leiders en leidters, die dit werk hebben voortgezet, aan hen allen hebben wij ons 30-jarig bestaan te danken.

Dank aan alle weldoenders van onze groep. Hier denk ik in het bijzonder aan de leden en oud leden van ons Groeps-comité; de donateurs en aan hen die onze groep, hetzij financieel of door inzet van eigen persoon gesteund hebben.

Ouders ook U wil ik danken voor Uw onmisbare steun en medewerking.

Welpen en Verkenners laten wij op de dag van ons jubileum God danken dat al deze mensen tot onze groep behoord hebben en hem vragen om de oud leden, die van ons zijn heengegaan Rust en Vrede te schenken.

Laten wij opzien naar allen die de lange weg van de St. Nicolaas-groep hebben doorkruist, zij hebben hun beloften die zij eens aflegden en hun wet nagestreefd.

Zij waren moedig, zij hielden vol, kortom zij waren Paraat.

Willen wij waard zijn dit feest te vieren, dan moeten ook wij "PARAAT" zijn.

WEEST PARAAT

en

GOED SPOOR.

Groepsleider

J.Ruijs.

OUD-LEDEN

Leest vooral de laatste pagina
Mocht U in het bezit zijn van adressen
van andere oud-leden, dan graag
spoedig doorgeven aan:
DE HEER A.W. JAGERS, PARKSTRAAT 16
UTRECHT.

ONS GROEPSCOMITE.

Als men voor 2 jaar geleden het HK. en materiaal gezien had en U ziet dat nu, dan is het een enorm verschil, wat beslist te danken is aan ons groepscomité.

Ons groepscomité is reeds van begin af een rechterhand geweest voor de staf. Overal leest men in het verslag van de eerste leiders over activiteiten van het groepscomité.

Toen echter de troep in 1955 en 1956 uit weinig leden bestond had het comité niet veel om handen, al hoewel zij bij iedere roep steeds klaarstonden.

Hun enorme activiteit is begonnen begin 1958 toen de troep haar noodkreet liet horen. De troep breidde zich uit en het materiaal bleek veel te weinig om op kamp te gaan. Het materiaal kwam er en wij gingen op kamp (Mook). Zo gingen wij voort, de vloer werd slecht, er kwam een nieuwe. Patrouille-hoeken werden er bij gemaakt. Licht werd hersteld en verbeterd. Ruiten werden voorzien. Troepwagen werd geheel hersteld. Materiaal werd weer aangevuld en grondig hersteld. Hoofdkwartier werd geschilderd.

Dit alles is slechts een greep uit de enorme activiteit van ons comité.

Om dit te kunnen doen waren er acties nodig om het nodige geld bijeen te brengen. Maar niet alleen door acties, meer is nl. bijeen gebracht door onze donateurs.

Voor wat betreft de steun van de donateurs, wil ik hier hulde brengen aan Mej. Sturkenboom, die steeds bij al de donateurs hun bijdrage gaat halen.

Namens de gehele groep wil ik U allen danken voor deze onmisbare steun en hoop dat de banden tussen staf en comité steeds hechter mogen worden, zodat wij samen nog veel kunnen bewerken !!

NAMENS DE STAF VAN DE
ST. NICOLAASGROEP.

J.Ruijs, G.L.

VOOR AL UW

ELECTRISCHE ARTIKELEN

EN APPARATEN

A L L E E N

RADIO BOUWMAN

Amsterdamsestraatweg 311

UTRECHT

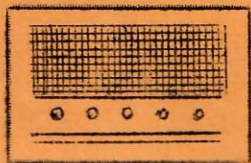
Telefoon: 40743

ERRES

PHILIPS

BLAUPUNKT

TELEFUNKEN

B A Z A R
E M I
I E D T U

Ruime sortering in:

- . KEUKENUITZETTEN
- .. TAFELSERVIEZEN
- ... BRABANTIA ARTIKELEN
- TRIX EN MECCANO DOZEN
- DINKY TOYS

AHORNSTRAAT 52 UTRECHT

Telefoon: 42079

H E T H E R E N H O E D E N H U I S

B E E M E R

AMSTERDAMSESTRAATWEG 117 UTRECHT

Telefoon: 23267

OUDE-VERKENNERS, ONTHOUDT DIT GOED
IK ONTDEKTE DAT DE HOLLYWOOD-HOED
IDEAAL IS ALS U HET HUIS ONTVLUCHT
EN GAAN MOET IN DE BUITENLUCHT !

+++++

TENTEN - GRONDZEILEN - DEKKLEDEN -
VLAGGEN - ZEILMAKERIJ

L A M M E R T S V A N
B U E R E N

Neude 38-39 Utrecht

Anno 1853

SLAAPZAKKEN - STROZAKKEN -
WATERZAKKEN - TOUW

Verhuur van:

TENTEN - GRONDZEILEN - LUCHTBEDDEN -
DEKKLEDEN - RUGZAKKEN - VLAGGEN - en
VERGASSERS

OOK VOOR

DAMESCONFECTIE

GROTE COLLECTIE

IN: Dames japonnen

Vesten

Pullover

Rokken

Blouses

en

Kinderjurkjes

DERNISON

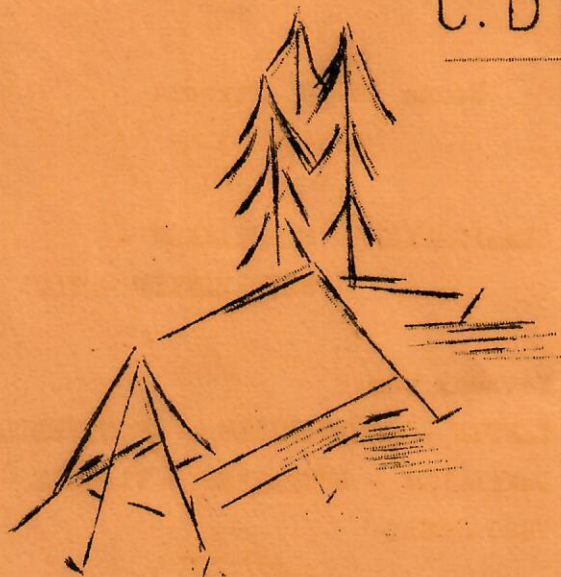
AMSTERDAMSESTRAATWEG 298 - 300 UTRECHT

(tegenover Abattoir) Telefoon: 16164

SHOWROOM 292

C. BOOT

KENT GEEN WONINGNOOD

VOOR EEN GOEDE TENT NAAR

BOOT

OOK HET AANGEWEZEN ADRES VOOR:

- + LUCHTBEDDEN
- + VELDBEDDEN
- + SLAAPZAKKEN
- + PRIMUSSEN
- + STOELTJES
- ENZ.

UTRECHT

Telefoon 22493

ROZENSTRAAT 15

VOORSTRAAT 29